

Techniek en Ge

Niets is zo fataal voor de als de gedachte, dat hij automa men kan. Bakounine rekende spoedige komst, maar nog kort dood bleek, uit hetgeen hij sch ontgoocheld hij was. Kropotk wachtte de volledige ontvoogdij het einde der negentiende eeuw dacht, dat de revolutie in Fran uitbreken. Al deze hoop werd vuld. De arbeiders hadden mind kracht dan men gemeend had, de bleven bij het parlementarisme, lutionairen waren niet bereken hun taak, maar in ieder geval, nog steeds in het kapitalisme.

Omdat men de revolutie zo acht heeft en als onvermijde schouwde, heeft men zich meer houden met de revolutie aan en dan voor te bereiden. Dit d timisme had tot gevolg, dat me dat hetgeen men wenste ook nat zakelijk komen zou.

Wij zijn getuigen van de pr vorderingen der techniek. De dr Alchemisten schijnen in verv gaan. Men geeft aan gummi de van glas en aan glas de soepell gummi. Maar maakt dit de on der maatschappij tot een zeker revolutie is geen schepping der sche wetenschap. Tegenover he nisme der dingen staat de diale feiten.

Marx kondigde aan, dat de het eerst in Engeland zou uitbrei meende hij in Duitsland. Het w in Rusland, dat een grote soc wenteling plaats vond. De ijz van een groep mensen om de nemen en met alle middelen te speelde een grote rol.

Het industrie-proletariaat be

Men ontmoet zo vaak perso uit hun ervaring met enkele men direkt afleiden, dat de kollektiv zo gunstig of ongunstig zou vergeet daarbij, dat de versch vidueel zijn en dat, wat men als ken voor bepaalde volkeren en aanziet, algemeen menselijke en pen zijn. Dergelijk gangbare voor hangen nog als wolken van wanbegrip om ons heen. Men moet altijd van het bijzondere tot het algemene komen. En niet uit een veralgemening het bijzondere verklaren.

Wat wij dit schrijven, komt niet voort uit de behoefte, om de gezagsmoraal van het mozaïsch: „Gij zult niet“ van de tien geboden tot het gekkennummer uit te breiden. Maar om ons bewust te maken van de zeer betrekkelijke juistheid van dergelijke generalisatie's welke dikwijls tot grote geschiedkundige gebeurtenissen zijn terug te voeren en de skier der diskussie van zulk soort onnozelheden te zuiveren.

De nationale beweging kwam meer voort uit de oorlog te voorschijn en terwijl vanuit voor het Nederlandse ondernemersdom het gevaar dreigde, dat de Indonesische bovenlaag zich tot een heersende klasse zou formeren, die zich een deel van de Ned. activa zou toe-eigenen, ontstond daarnaast een nieuw gevaar. De koolie, de werker in de ondernemingen, deed een greep naar het productie-apparaat en nam het zo goed en kwaad als het ging in eigen handen. Diessochten het Nederlandse kapitaal en de Indonesische bovenlaag naar een compromis.

Doch, omdat het compromis geen waarde heeft, zo lang een deel van de ondernemingen in handen is van de bruine werker en de Republikeinse regering niet bij machte bleek orde op de stand van zaken te stellen, leidden die compromis pogingen tot geen resultaat en greep Nederland naar het geweld.

De eerste verlieslijsten zijn gepubliceerd. Het zyn de linderen uit de Ned. arbeidersgezinnen, wier bloed heeft gevloeid. De arbeiders dragen de verliespost. In Het Handelsblad van 26-7, waarin deze publicatie verscheen, wordt in de Financieele Kroniek, onder de titel "Bij terugkeer naar de Ondernemingen" en "Gematigd optimisme" een perspectief geopend inzake de baten die de politionele actie gaat bieden. Het H.B. schrijft "deze arbeiders zijn aangesloten bij de S.O.B.S.I. de Indonesische vakbeweging, doch voelen zich op de aan hen toevertrouwde ondernemingen heer en meester". En voorts wordt een overzicht gegeven van de perspectieven, wanneer "het eenmaal zover is, dat de ondernemers weer baas in eigen huis zijn geworden."

Wij missen de ruimte in deze krant nader hierop in te gaan. Wij konden alleen signaleren. Waar het om gaat is duidelijk: W I N S T .

KAMPIEFHEBBERS! Er is nog plaats in het kamp: is huis à fl.12.-- en met eigen tent à fl.9.-- Kinderen beneden zes jaar half geld. Voor verdere mededelingen verwijzen we naar vorige kranten.

arbeidersklasse erger is dan ooit, duizenden levens van jonge arbeiders bedreigd worden, de gehele werkende bevolking van Nederland en ook daarbuiten steeds meer afglijdt naar een bestaansminimum, dat op den duur ondraaglijk wordt, nu mogen we zeker niet verdwijnen!

Geldgebrek mag het einde niet zijn van een strijd-ogaan!

De actie Trotz Alledem heeft ons uit de onmiddellijke nood geholpen. Nu gaat het er echter om, het wekelijks terugkerende tekort te kunnen dekken. In onze vorige krant hebben we daarom, om een regelmatige vrijwillige bijdrage gevraagd. We weten, dat niet alle lezers, die toch

Woonplaats:

Adres:

*) Doorhalen wat niet te pas komt.
Aan Adm. Spartacus, Postbus 7046, Amsterdam Zuid 2.

Werft nieuwe abonne's
voor „Spartacus“

AUGUSTUS 1947

PRIJS 15 CENT

7e Jaargang No. 32

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS“

Redacteur:
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab.p.kw. f.1.95 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam“, postgiro 168797 te Aldam

INDONESIË-AMERIKA.

Kort nadat de eerste militaire „succes-“ der Nederlanders in Indonesië waren gemeld, d.w.z. kort nadat de eerste doden waren gevallen, toonde de beurs haar vertrouwen.

„Cultuur-waarden vast“, H.V.A.-aantelen konden 6½ punt koerswinst behalen. Javase cultuur gaven een koerswinst van 4 punten, Nisu van 8 punten. Levendige vraag — aldus het Handelsblad — bestond overigens voor alle Indische categorieën, die tegen oplopende koersen op de markt werden genomen.

Het „vertrouwen“ dat de beurs toonde in de militaire successen, bleek echter niet alleen uit het oplopen der koersen, maar vooral ook in de stijgende omzet van Indische waarden. Zo werd Vrijdag — aldus het Parool — een totale omzet geregistreerd van f.2.07 miljoen, een bedrag, dat lang niet werd bereikt.

„Vertrouwen“ hadden echter niet alleen de Nederlandse beurs-sjacheraars. De Wereldbank, blijkbaar overtuigd van de vele gronden der Amsterdamse „willige“ oplopende markt voor Indische cultuur, maakte 28 Juli bekend (dus juist een week na het begin der door de Nederlandse regering op grotere schaal uitgevoerde orlogsmaatregelen) dat Nederland 180.190 miljoen dollar zou worden geleend. Meer terecht, al is onze waardering anders, tekende de financiële redacteur van de New York Sun, hierbij aan:

„De onderwerping en de nederlaag van de republieken zal het Nederlandse credit aanzienlijk steunen, hetgeen tezamen met de hoeveelheden olie, tin en rijst, welke voor de Nederlanders beschikbaar zullen komen, maakt, dat wij van de Nederlandse lening ten minste weten waar het geld voor gebruikt wordt. Hetgeen meer is dan gezegd kan worden van de laatste lening aan Frankrijk.“

De „gebaar“ van de Wereldbank — praktisch een Amerikaanse onderneming — wordt niet begrijpelijk als men de tot de Nederlanders gerichte woede-uitbarstingen in de Amerikaanse pers zou lezen. Begrijpelijk daarentegen wordt het wel als men weet, dat met het uitbreken der

openlijke vijandelijkheden één der woordvoerders van het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken zijn spijt betuigde over de breuk, die tussen Nederlanders en Indonesiërs was ontstaan. Op een vraag, welke belangen Amerika dan in Indonesië had, antwoordde deze woordvoerder: „Handels- en diplomatieke belangen.“

Het heeft enige tijd geduurd, voor het goed en wel duidelijk was, welke de „handels- en diplomatieke belangen“ van Amerika in Indonesië waren.

In 1945 en het eerste half jaar van 1946 leek het velen, dat Amerika de Indonesische eis van 100 pct. Merdeka sterk ondersteunde. In de tweede helft van 1946, vooral in het najaar en duidelijker nog in 1947 bleek echter, dat het vooral de Amerikaanse regering was, die druk zette achter de opstelling en het in werking treden van het Lingadjadi-verdrag. Zoals bekend houdt deze overeenkomst in, dat Sumatra, Java en Madoera een republiek vormen met gelijkwaardige rechten en plichten als de zgn. Malino-gebieden. Dit verband van Indonesische staten zou dan als federatief geheel een Verenigde Staten van Indonesië vormen, die — zo is de theoretisch-staatsrechtelijke opzet — naast Suriname, Curaçao en Nederland een Nederlands-Indonesische Unie zouden vormen, onder het gezag van de koning.

Eveneens is bekend, dat de eis der Javanen en Sumatranen daarentegen was, een volledige 100 pct. zelfstandigheid, geheel los dus van een of andere staatsrechtelijke band met Nederland.

Oorspronkelijk leek het dus, dat de Amerikaanse regering deze laatste eis der Indonesiërs ondersteunde. Heel duidelijk was de politiek der Amerikaanse bourgeoisie gericht op het uiteenslaan der koloniale rijken. Niet alleen tegen Nederland

keerde men zich kort na de oorlog. In aller herinnering leeft nog hoe de Amerikaanse bourgeoisie ook invloed probeerde uit te oefenen in Brits-Indië. Ook daar probeerde de Amerikaanse regering de bemiddelaarsrol te spelen tussen de diverse belangen-groepen, maar zodanig, dat de Engelse macht vrijwel volledig uitgeschakeld zou worden.

In dit verband willen wij er ook op wijzen, hoe Amerika geheel tegen de oorspronkelijke afspraak in, de verschillende mogendheden bijeen roept om een vredesverdrag voor Japan op te stellen. Zoals bekend was de oorspronkelijke bedoeling, dat de „Grote Vier“ eerst de buit zouden verdelen.

De veranderde houding van Amerika t.a.v. het Verre Oosten hangt samen met de veranderde politiek van Amerika jegens Rusland. Blijkbaar ziet de Amerikaanse bourgeoisie dat de tegenstellingen niet meer langs „vredelievende“ weg kunnen worden opgelost. De oorlogszuchtige Trumanleer en de financiering van deze „doctrine“ in het plan-Marshall spreken duidelijke taal.

Oorlog voeren in deze tijd betekent echter in de eerste plaats voorbereiding tot oorlog-voeren. Dit laatste is echter pas mogelijk, als de gehele industriële productie op het aanstaande gevecht is afgestemd. De omringingspolitiek, die Amerika t.a.v. Rusland voert, houdt echter in, niet alleen een blokvorming in het Westen, maar ook in het Oosten.

Vandaar, dat Amerika de Japanse industrie verder wil ontwikkelen, maar ook, dat zij enige dagen geleden nogmaals heeft laten weten, dat dollars beschikbaar worden gesteld indien Nederland en Indonesië tot overeenstemming kunnen komen. Amerika, dat zoals een dezer dagen in de kranten was te lezen, geschrokken was van de communistische invloeden in Indonesië, kan voor zijn oorlogvoering geen Indonesië gebruiken, dat als een „stokebrand“ in Zuid Oost-Azië werkt. Vandaar zijn wens, dat Nederland toezicht houdt en tevens, met het oog op de aanstaande voor de oorlogvoering afgestemde industrialisatie, dat de olievelden niet worden vernietigd. De Volkskrant van 30 Juli berichtte — het moge slechts als illustratie dienen — dat de Amerikaanse regering de

Uit de inhoud:

1. Het heilige Rusland. (IV)
2. Ophleu voor het behoud van onze krant.
3. Staking aan de Antwerpse Haven

Het heilige Rusland.

IV

„Oorlogscommunisme“ en „Nieuwe Economische Politiek“.

Gedurende de eerste jaren na de revolutie, dus in het tijdperk van de strijd tegen de buitenlandse interventie en de verslagen vroegere heersende klasse, die natuurlijk niet in haar nederlaag berustte, kon er van een opbouw, van een „socialistische“ economie, zoals Lenin en de zijnen zich die dachten geen sprake zijn. Alle energie moest erop worden gericht om met militaire middelen de vijanden te verdrijven. Een groot gedeelte van de arbeiders vocht in het leger. De industrie ging nog verder achteruit. Wij hebben in deze artikelen serie al meermalen erop gewezen, welke de positie van de Russische boeren was. Zij weigerden zonder tegenprestatie hun producten aan de steden te leveren. Om zich het nodige voedsel te verschaffen, trokken groepen arbeiders naar het land om het koren van de boeren af te nemen. Dit was de periode van het z.g. oorlogscommunisme. In feite betekende dit, dat eigenlijk alleen maar roofoorlog gepleegd werd. Van een groot economisch plan kon geen sprake zijn. Het ging er om, de weinige industrieën en transportarbeiders, te kunnen laten doorwerken en het leger van voedsel en wapens te voorzien. Natuurlijk leidde deze gang van zaken tot een catastrofe: De boeren krompen hun productie in, omdat die toch maar „gestolen“ werd. Deze catastrofe was echter niet te voorkomen, want indien het doel, het winnen van de oorlog tegen de reactionairen en de buitenlandse interventionisten niet bereikt werd, was alles verloren.

Zodra echter deze strijd ten einde was, gooide Lenin het roer om. Een „stap terug“ was noodzakelijk gebleken. Terwijl tijdens de periode van het „oorlogscommunisme“ de staat de onbeperkte meester over het gehele economische en maatschappelijke leven was geweest, moest men

nu de teugels vieren. Ten behoeve vooral van de boeren werd de „vrije handel“ gedeeltelijk hersteld. De boeren wilden nu weer produceren, want zij hadden het recht om hun artikelen aan de meest biedende te verkopen. Bovendien keerden de arbeiders weer naar de fabrieken terug, zodat er meer industrie-goederen op de markt kwamen.

De tijd van de Nieuwe Economische politiek („N.E.P.“) betekende dus een adempauze. Naarmate de productie zich ontwikkelde, ontstonden gunstiger voorwaarden om haar geheel aan de staat te trekken. Immers, de opbouw van een krachtig staatsapparaat kostte tijd. Het opleggen van een al-omvattend plan zou uiteraard bij de boeren op grote tegenstand stuiten. Men moest dus, vóór men de strijd zou kunnen aanbinden, over enige krachtreserves beschikken. Ten slotte moest de industrie in staat zijn om een minimum hoeveelheid gebruiksgoederen te produceren, voordat zij gericht kon worden op het vervaardigen van productiemiddelen, wat natuurlijk het doel van de regering was.

De gedachte, welke voorop stond bij de bolsjewistische partij, was n.l. de industrialisatie van het land. Immers, alleen op deze wijze kon Rusland tot macht komen. In het tijdperk van het kapitalisme berust de macht op de industrie. Het ligt voor de hand, dat we hier voornamelijk de z.g. zware industrie bedoelen, n.l. de industrie, welke de productiemiddelen (dus b.v. machines) vervaardigt. Hiervan hangt de mogelijkheid van het vervaardigen van alle andere producten af. De z.g. lichte industrie maakt goederen, welke voor het verbruik bestemd zijn, dus om door het gebruik te verdwijnen. Hieronder vallen b.v. levensmiddelen en kleding. Natuurlijk is het voor een zo groot mogelijke productie vereist, dat de werkende bevolking de beschikking krijgt over een „voldoende“

hoeveelheid voedsel en kleding, daar anders de arbeiders niet zouden kunnen werken. Wat echter boven deze minimumhoeveelheid wordt gemaakt, is „overbodig luxe“.

Duidelijk blijkt het enorme belang van de zware industrie uit de bewapeningsproblemen van de afgelopen oorlog. Duitsland begon hem met een overwicht aan materiaal. Toch kon Amerika het spoedig inhalen, omdat zijn zware industrie veel machtiger was. Het gaat niet zo zeer om het aantal kanonnen, dat een land bezit, maar meer om de mogelijkheid om in een bepaalde tijd meer kanonnen te maken dan de tegenstander, dus om de omvang en de kwaliteit van de (zware) oorlogsindustrie.

Het doel, de uitbreiding van de productie, vereist dus de uitbreiding van de zware industrie. Wilde men de landbouw beter maken, dan moesten er voor alles landbouwmachines gemaakt worden. Wilden de elektriciteitsvoorziening uitbreiden, dan moesten er centrales komen met daarvoor noodzakelijke machines.

Het eerste vijf-jaren-plan.

Zo was men dan in 1928 zo ver gekomen, dat met de uitvoering van een reusachtig plan om de zware industrie enorm uit te breiden, kon worden begonnen. Een grootse propaganda-campagne werd erop gezet om de bevolking voor het plan te winnen. De argumentatie was deze: Wanneer de werkende bevolking van Rusland tot welvaart wil komen, moeten er voor zorgen de middelen te bezitten om meer goederen te produceren. Wil de zware industrie verhoogd worden, dan moet wij over de machines beschikken, die mogelijk kunnen maken. Met andere woorden: Men gebruikte (dezelfde argumenten) als die, welke wij nu in Nederland dagelijks horen om de productie uit te breiden, om zuinig te zijn, opdat de kostbare machines kunnen worden gebruikt voor opbouw van een sterk productie-apparaat. Dit is de voorwaarde voor een latere welvaart.

Ongetwijfeld waren en zijn deze argo-

voortdurend overleg met de Amerikaanse en Engelse regering. Beider streven was om oplossing der geschillen langs de weg van onderhandeling en Nederland, „Dritte im Bunde“, voerde als dienstwillig dienaar — denk aan de credieten — opdracht uit. De algemene opzet was de Indonesische intelligentsia los te waken van de bevolking en haar (de intelligentsia) te plaatsen voor de consequentie van haar eigen optreden. Dit is voor de lezer van ons blad niet nieuw. Wij hebben daarmede malen op gewezen. Met schaafteloze openhartigheid komt Dr. Ivo Saks, tot half Juni van dit jaar staatsrechtelijk secretaris van de Commissie Generaal, dit nog eens bevestigen. In „Groene Amsterdammer“ (het onafhankelijk weekblad voor Nederland en Vlaanderen — blijkens het onderstaand citaat)

„Het aftreden van Sjahrir was een vingerwijzing, die de regering, die geen geweld wilde, niet in de wind had mogen slaan. Aanvaarding van Sjahrir's diens voorstellen van 8 Juli, zou betekend hebben, dat de invloedrijkste machthebbers in de republiek medeverantwoordelijkheid voor de sociale en economische rehabilitatie van het land zouden hebben gedragen. Het zou betekend hebben, dat de republiek niet alleen mee had moeten praten, maar ook mee had moeten handelen. En niet het handelen van weerszijden, maar het gezamenlijk handelen zou beslissend zijn geweest. Het zou de negatieve invloed van een exclusivistisch nationalisme in Djocja hebben doorbroken. En het zou noch aan de uiteindelijke bevoegdheid der Nederlandse regering noch aan de feitelijke machtsverhouding op Java en Sumatra iets hebben veranderd.“

„De Groene Amsterdammer“ vervolgt dan nog (de lezer verontschuldige ons dit lange citaat):

„En wanneer dan tot uitschakeling van negatistische groepen geweld had moeten worden gebruikt, dan eerst recht had men mogen spreken van een noodzakelijke politieke actie. En dan eerst ook had de regering mogen ver-

Het tweede plan.

Om tot het eerste Russische vijf-jaren-plan terug te keren, het beoogde dus de uitbreiding van de zware industrie. Maar toen het grotendeels was uitgevoerd, moest men de vruchten ervan gaan plukken. En deze smaaktten voor de arbeiders en de boeren verre van aangenaam. Want wel wilde het tweede plan de productie van de door de bevolking zo zeer gewenste goederen ter hand nemen, maar het werd nauwelijks uitgevoerd. In de plaats daarvan kwam een verdere versterking van de zware industrie en met name de oorlogsindustrie. Dit tweede plan liep n.l. over de jaren 1933 tot 1938, waarin de internationale spanningen steeds groter werden.

Wat de boeren betreft, zij werden thans hard aangepakt. De productie van enorme landbouwmachines had alleen zin, wanneer de boeren overgingen van kleine individuele bedrijven naar grote collectieve eenheden, die het karakter van een industrie aannamen. De boeren werden ertoe verplicht zich bij de z.g. Kolchozen (collectieve boerenbedrijven) aan te sluiten. Dit leidde tot een crisis in de landbouw en tot een vreselijke hongersnood. De naar Russische begrippen „grote“ boeren, koelakken genoemd, waren vóór de collectivisatie de steunpilaren van de landbouw geweest. Zij alleen kwamen tot een productie voor de markt, d.w.z. zij hadden, na aftrek van wat zij voor eigen gebruik nodig hadden, nog een overschot, dat zij konden verkopen. De voedselvoorziening van de snel groeiende steden hing dus voornamelijk van hen af. Toen de collectivisatie werd bevolen, moesten alle boeren hun bezittingen, dus ook hun vee en hun werktuigen, naar de kolchos brengen, waar men ze gemeenschappelijk zou verzorgen en gebruiken. De koelakken gingen er nu toe over om hun dieren te doden en hun koren te vernietigen. Voor hen betekende de collectivisatie verarming en het verlies van hun bevoorrechte positie. De koelakken werden op barbaarse wijze gestraft. Zij werden b.v. als dwangarbeiders in de houtkap in het hoge Noorden gebruikt.

Toch zou het onjuist zijn te menen, dat deze kolchozen nu een werkelijk socialist-

tische productiegemeenschap gingen vormen. De maatregel betekende niet alleen de vernietiging van een overblijfsel van het oude liberale kapitalisme op het land, maar ook de vorming van nieuwe heersers. Want evenals de industrie werd ook de kolchoze straf georganiseerd. Aan het hoofd stonden directeurs, die een grote macht bezaten en dienovereenkomstig beloond werden voor hun „leidende functie“.

De oorlog.

De tweede wereldoorlog heeft de Russische economie ten zeerste geschokt. Enorme gebieden zijn verwoest. Wederom is een plan gemaakt deze keer voor de wederopbouw en de uitbreiding. Het industrialisatieproces is nog niet voltooid. Daarbij komt nog, dat Rusland grote gebieden onder zijn controle gebracht heeft, welke ook in de Russische staatseconomie worden ingelijfd. Een crisis, als gevolg van het niet vinden van expansiemogelijkheden, behoeft de Russische heersende klasse voorlopig nog niet te vrezen. Maar wij zijn van mening, dat zij óp den duur niet kan uitblijven. Immers, de Russische economie is een kapitalistische. Het doel van de productie is het vormen van meerwaarde, welke gebruikt wordt om de macht van de heersende klasse te vergroten. De arbeiders staan bij de staat in loondienst of leiden als dwangarbeiders (betrouwbare schrijvers spreken van een aantal van 15 miljoen!) een afschuwelijk bestaan, dat alleen voor de nieuwe machthebbers voordeel oplevert. Van een maatschappij, waarin de werkelijke producenten, dus de werkers, de macht in handen hebben, is geen sprake.

Het verschil met het oude kapitalisme is dus niet te vinden in de positie, welke de arbeiders innemen, maar wel in het feit, dat de uitbuiters niet als min of meer onafhankelijke ondernemers optreden, doch als ambtenaren, leiders van het reusachtige staatsapparaat.

Over de politieke ontwikkeling en de verschijnselen op het gebied van de wetenschap, de kunst en de zeden willen wij in een slotartikel nog iets zeggen.

wachten, dat die Indonesiërs in de Republiek, die zich met ons ideologisch en persoonlijk verbonden voelden, niet tegenover, maar naast ons hadden gestaan. (curs. Spart.).

Een dezer dagen spraken wij iemand, die zo juist uit Batavia was teruggekeerd. Hij vertelde, dat men in zijn kringen van mening was, dat deze „beperkte politieke actie, zeker niet zonder medeweten van Amerika en Engeland was begonnen. Of dit waar is, kunnen wij niet met zekerheid zeggen. De oorspronkelijke wens van Bevin en Marshall om de Indonesische kwestie niet voor de Veiligheidsraad te brengen, wettigt dit vermoeden wel.

Het is in elk geval de moeite waard, berichten hieromtrent af te wachten.

Indonesische regering „in het belang van Indonesië, Amerika en de wereld“ had verzocht „geen daden van sabotage te verrichten tegen de olievelden.“ En deze katholieke krant vervolgde: „De olie-velden nabij Palembang werden in dit verband met name genoemd.“

In de aanstaande strijd tegen het „communisme“ wil de Amerikaanse regering geen volk van zestig tot zeventig miljoen, dat hem in de rug bedreigt. Daarom wil 't geen oorlog, maar overleg. Overleg dus van Indonesiërs, die niet alleen „gezag“ hebben onder de „eigen“ bevolkingsgroepen, maar vooral steun van degenen, die bereid zijn „extremistische politiek“ onmogelijk te maken. Dit zijn de redenen, waarom de New York Herald Tribune (de krant der Amerikaanse Republieken) schreef: „Indien zij (de Nederlanders,

(Red. Spart.) na de herovering van de macht op Java (curs. Sp.) de machine-geweren neerleggen en dan hun belofte nakomen om de bevolking zelfbestuur te geven, zouden zij de hoogste lof verdienen.“

Wat Amerika dus in Indonesië wil, is: rust, weliswaar de rust van een bevolking die zelfbestuur is „gegeven“, maar dat is van geen belang. Belangrijker is, dat de mensen „willig“ zijn, en dan is de markt het ook.

Wij willen deze regelen niet besluiten, alvorens nog op het volgende te hebben gewezen. Uit de berichten, die zo succesvol door woordvoerders van verschillende regeringen zijn verstrekt, is overduidelijk gebleken, — men behoeft er slechts de kranten op na te slaan — dat de Nederlandse regering gehandeld heeft in

voortdurend overleg met de Amerikaanse en Engelse regering. Beider streven was om oplossing der geschillen langs de weg van onderhandeling en Nederland, „Dritte im Bunde“, voerde als dienstwillig dienaar — denk aan de credieten — opdracht uit. De algemene opzet was de Indonesische intelligentsia los te waken van de bevolking en haar (de intelligentsia) te plaatsen voor de consequentie van haar eigen optreden. Dit is voor de lezer van ons blad niet nieuw. Wij hebben daarmede malen op gewezen. Met schaafteloze openhartigheid komt Dr. Ivo Saks, tot half Juni van dit jaar staatsrechtelijk secretaris van de Commissie Generaal, dit nog eens bevestigen. In „Groene Amsterdammer“ (het onafhankelijk weekblad voor Nederland en Vlaanderen — blijkens het onderstaand citaat)

„Het aftreden van Sjahrir was een vingerwijzing, die de regering, die geen geweld wilde, niet in de wind had mogen slaan. Aanvaarding van Sjahrir's diens voorstellen van 8 Juli, zou betekend hebben, dat de invloedrijkste machthebbers in de republiek medeverantwoordelijkheid voor de sociale en economische rehabilitatie van het land zouden hebben gedragen. Het zou betekend hebben, dat de republiek niet alleen mee had moeten praten, maar ook mee had moeten handelen. En niet het handelen van weerszijden, maar het gezamenlijk handelen zou beslissend zijn geweest. Het zou de negatieve invloed van een exclusivistisch nationalisme in Djocja hebben doorbroken. En het zou noch aan de uiteindelijke bevoegdheid der Nederlandse regering noch aan de feitelijke machtsverhouding op Java en Sumatra iets hebben veranderd.“

„De Groene Amsterdammer“ vervolgt dan nog (de lezer verontschuldige ons dit lange citaat):

„En wanneer dan tot uitschakeling van negatistische groepen geweld had moeten worden gebruikt, dan eerst recht had men mogen spreken van een noodzakelijke politieke actie. En dan eerst ook had de regering mogen ver-

Opnieuw voor behoud van onze krant.

Niets is in dit tijdvak van de geschiedenis meer nodig, dan het besef bij de arbeiders, dat de staat niet de vertegenwoordiger is van de gemeenschap. Integendeel, over de gehele wereld is het proces gaande, dat een ongekende versterkte loonslavernij wordt doorgevoerd, onder de ijzeren discipline van een staatsgezag, dat op zichzelf toch niet anders is dan een apparaat van de heersende klasse.

Elke organisatie, die medehelpt dit apparaat te doen functioneren, met inbegrip van parlementair-politieke partijen en vakorganisaties zijn of worden vijandelijke klasseorganen.

En het onderwijs voor de arbeiderskinderen, het overgrote deel van de literatuur, de dagelijkse insputingen, die de massa ondergaat door de pers en de radio, dat alles zijn ook wapenen van de klassevijand, omdat zij de doorbraak naar de vrijheid in geestelijk opzicht tegengaan.

Er is weinig keus voor allen, die dit begripen. De vraag is of wij de sterker wordende verslaving willoos zullen aanvaarden of dat wij dienend willen staan temidden van onze medearbeiders, onze medeslaven, om het inzicht en de wil tot verzet te versterken en daardoor, onze plicht vervullende, voor onze klasse en de mensheid waarde willen geven aan ons bestaan.

De klassenstrijd is er. Hij is een feit, dat nu eenmaal berust op de maatschappelijke verhoudingen, de productie-verhoudingen. Maar in een orde, die gaandeweg van karakter sterk is veranderd, leren de arbeiders, eerst nu langzamerhand uit de ervaringen, dat vormen van strijd en organisatie, die onvermijdelijk in het jonge kapitalisme moesten ontstaan, om de strijd tegen de te scherpe uitbuiting en voor sociale veroveringen te kunnen voeren, volkomen ongeschikt zijn om het worden de staatskapitalisme en de wordende staatsconomie, onder de opperheerschap van het financierskapitaal, te weerstaan, laat staan te verslaan. Bedrijfsacties van beperkte omvang, ja, de gehele vroegere bagage van vormen en organisaties, zijn totaal ongeschikt of onvoldoende geworden, en in hun verzet tegen de scherper wordende uitbuiting leren de arbeiders dit door voortdurende nieuwe teleurstellingen. Het oude, de teleurstellingen, en het groeiende nieuwe inzicht worstelen hardnekkig met elkander.

Dit is de oorzaak van de verwarring, vaak van de ontmoediging, die de klasse ondergaat. En onder dat alles gaat toch de strijd, hoe gebrekkig soms ook, voort.

Wij willen deel zijn van de strijdende arbeidersklasse. Wij willen onder deze moeilijke verhoudingen de strijd meestrij-

den. Maar wij willen ook ons nieuwe inzicht daarin meedragen en vooral meedelen.

Dat is de grote waarde van onze bond en, daarin draagt ook onze krant in belangrijke mate bij. Laten wij eerlijk meedelen dat ons beheer niet smetteloos is geweest. En in de zwakke positie, waarin we op het ogenblik nog verkeren, heeft dit wrange vruchten gedragen, vooral toen de exploitatielasten op de duur zwaarder werden.

Wij waren genoodzaakt voor de tweede maal in korte tijd een beroep te doen op al onze lezers. Wie onze positie begrijpt, zal dit niet erg vinden.

Immers, naar onze opvattingen is deze krant vooral een krant van de lezer zelf. Wij moeten gezamenlijk verantwoordelijk zijn voor onze krant, voor het uitdragen van die nieuwe begrippen, die onze strijdende klasse zo zeer nodig heeft.

Wij mogen nu zeggen, dat wij maatregelen hebben genomen, om dat minder fraaie beheer te beëindigen en daarvoor een goed werkend organisme in de plaats te stellen.

Een definitieve consolidering van onze krant hebben wij nog niet bereikt. Maar daaraan blijven wij met kracht werken. Intussen is in de praktijk gebleken, dat het uitgeven om de andere week van een gestencilde en een gedrukte krant niet bevredigde. De lezers niet en onszelf niet. Bovendien eiste de verzorging van die gestencilde krant, met al haar tekortkomingen, een zodanige hoeveelheid arbeid, dat wij dit niet lang konden volhouden en ook het papier ging ons ontbreken.

Klachten over de trage voortgang van de wederopbouw zijn er vele. Ten minste, van de wederopbouw van de vernielde huizen. De industrie krijgt de gelegenheid zich voor „ons volk“ nuttig te maken door een milde deviezenvoorziening, welke het haar mogelijk maakt, zich moderne machines te verschaffen. Ook over de „weder invoer“ van luxe auto's hebben we niet te klagen.

Daarmee gaat het heel aardig al zou het tempo nog wel iets verhoogd kunnen worden.

Maar de huizen! Dat is het zorgenkind. Wie draagt de schuld?

De arbeider! Die is immers te lui om te werken.

Een jaar geleden was ik in Nijmegen. Daar werd overigens volop gezwoegd. Kerken en café's; spiksplinternieuw, nodigden tot een bezoek uit. In het algemeen zijn dergelijke nuttige en nodige in-

Daarom is thans besloten voorlopig een andere methode te volgen. Wij zullen zolang de normale uitgifte van de krant nog niet kan plaats vinden, er voorlopig toe overgaan de krant wekelijks in vier pagina's uit te geven. In verband daarmee brengen wij de prijs per nummer terug tot 12 cent en de abonnementsprijs per kwartaal op f 1.50.

Direct na het verschijnen van dit nummer gaat de nieuwe regeling in.

Wij doen echter een beroep op al onze lezers om met ons het spoedig verschijnen van de krant in de normale omvang, weer mogelijk te maken. Wij zetten onze campagne onverzwakt voort. Wij beloofden resultaten daarover te brengen. Wij kunnen dienaangaande meedelen, dat reeds een aantal kameraden is toegetreden als donateur en dat die toetreding ons een extra inkomen verzekert van 60 gulden per maand. Hoewel de poging, om tot dubbele abonnementen te komen, van korter datum is, gaat het ook hiermede de goede weg op en zullen wij hopelijk zeer binnenkort daarover nadere mededelingen kunnen doen.

In deze krant treft U wederom een invulformulier aan, dat de gelegenheid biedt aan deze steunactie voor de krant deel te nemen. Wij dringen er bij de kameraden op aan te overwegen van hoe grote waarde onze krant is.

En nu nog een enkel woord over ons beheer. Er is een belangrijke achterstand ontstaan in de inning van een deel van de abonnementsgelden. Dat geeft onaangenameheden voor abonnees en administratie. Wij zijn bezig die achterstand door de aanbidding van kwitanties in te lopen. Helaas kan ons deze kwestie natuurlijk ook een aantal abonnees kosten. In de huidige omstandigheden is het in veel arbeidersgezinnen — bijzonder bezwaarlijk grote bedragen — te voldoen. Wij begripen dat. Wij zijn, waar nodig, ook graag bereid met de abonnees een regeling te treffen, indien zij dit nodig achten. La-

ten echter ook de lezers beseffen, dat Spartacus zonder abonnementsgeld niet kan verschijnen. Schrijft ons wanneer er moeilijkheden zijn, dus even een briefje en dan treffen we samen een regeling.

En nu verder nog een woordje over de invoering van het voorlopig verlaagde abonnementsgeld en zijn doorvoering. Ongeacht de nog eventueel achterstallige gelden over de vorige perioden, verzoeken wij alle abonnees voor zover zij dat nog niet deden, ons het derde kwartaal voor 25 Augustus over te maken op postrekening 168797 van Uitgeverij „De Vlam“, Postbus 7046, Amsterdam Zuid 2, Op 1 September bieden wij — eveneens ongeacht de oude achterstand — aan alle abonnees, die dan nog niet hebben betaald, een kwitantie voor het derde kwartaal aan. Op deze wijze krijgen wij dan van het derde kwartaal direct een gezonde basis en de administratie zal dan zorgen, dat van dat tijdstip af regelmatig voor de inning zal worden gezorgd. De vroegere kwartalen zullen dan geleidelijk en — waar nodig in overleg met de abonnees, worden ingehaald.

Tenslotte nog iets. De Uitgeverij beschikt nog over een groot aantal brochures „Van Slavenmaatschappij tot Arbeidersmacht“. De prijs daarvan bedraagt 90 ct. Alle kameraden, die zich bereid hebben verklaard mede te werken, op welke wijze die hulp ook wordt verleend, zenden wij na hun eerste bijdrage een gratis exemplaar van die brochure toe.

Ook al degenen, die hun oude abonnementsgeld voor de krant handhaven en dus over het derde kwartaal 1947, op 25 Augustus f 1.95 betaald hebben, ontvangen dit geschrift.

Kameraden, wij zijn van mening dat Spartacus moet blijven verschijnen. Dat de krant zo snel mogelijk weer in de oude omvang zal moeten worden uitgegeven. We zullen daar alles op zetten. Wij rekenen daarbij op de solidariteit van alle Spartacus-lezers, alle Spartacus-vrienden.

Ver. socialistische staten van Europa?

In het Weekblad „De Vlam“ heeft een artikelenreeks geschitterd, waarin de lezers vergast werden op een ideaal plan, waardoor wij tot de „Verenigde Staten van Europa“ zouden kunnen komen, natuurlijk zonder revolutionaire massastrijd.

Wij behoeven slechts pressie uit te oefenen op de toch reeds grotendeels socialistische regeringen en de zaak komt in orde. Dat uitoefenen van pressie kan gebeuren door congressen bijeen te roepen en resoluties aan te nemen.

Wij willen zeer in het kort deze kwestie behandelen. Wij zijn namelijk ervan overtuigd, dat het hier een oud idee betreft, dat wellicht nog ergens in de hoofden, ook van onze lezers, rondspookt. Het lijkt ook zo mooi, deze gedachte aan een Europese socialistische eenheid, die dan misschien later wel eens tot de gehele wereld zou kunnen worden uitgebreid. Maar wanneer wij nagaan, of zij te verwezenlijken zou zijn, dan dienen wij ons allereerst de vraag te stellen, welke zijn de grondslagen, waarop zo'n kunstig gebouw als een Europese Unie zou moeten rusten.

Europa is geslagen uit de tweede wereldoorlog te voorschijn gekomen. Duitsland, na Amerika voor de oorlog het machtigste industrieland, is verwoest en staat onder de controle van Amerika en Rusland, dus van twee machten, die buiten de „Europese socialistische staten“ zouden moeten blijven. Zijn productiecapaciteit, die ongetwijfeld nog aanzienlijk is, kan en mag niet gebruikt worden. Ook, wanneer door het plan Marshall of door een andere koerswijziging tot productieverhoging zou worden besloten, blijft Duitsland en met name de Westelijke zone geheel afhankelijk, niet van enige Europese staat, maar van Amerika.

Hetzelfde is het geval met Frankrijk,

Italië, Engeland, Nederland, enz. Steeds duidelijker wordt, dat deze landen leven bij de gratie van het oppermachtig Amerika.

Wat helpt het, wanneer Europa zonder Rusland beschikt over grote hulpbronnen, wanneer de exploitatiemogelijkheden ontbreken? Europa heeft machines nodig, die het zelf nu niet kan produceren.

Dit laatste besef de verslaggever van het congres voor de V.S.S.E. ook wel, en hij verklaart, dat het congres van mening was, dat Amerika zo noodzakelijk zijn anders onverkoopte producten aan Europa moet slijten en dat het vooral in verband met de toekomst zich van een betrouwbaar afzetgebied moet verzekeren. Het „socialisme“ van Europa heeft voor een veilige belegging geen bezwaar te zijn, want... alle schulden moeten prompt worden betaald, tenminste die aan Amerika. Want schulden van de Europese landen onderling zouden maar het beste geschrapt kunnen worden.

Terwijl dus Amerika, belust op buit en gerustgesteld wat betreft een nette bediening, zich wel met de „V.S.S.E.“ zou willen verzoenen, behoeft naar de mening van de verslaggever ook Rusland geen beletsel in de weg te leggen. Want wanneer Stalin en de zijnen zien, dat eenlijke socialistische staten in Europa de staten beheersen, zal hij geen moeilijkheden willen veroorzaken.

Ten slotte wordt dan ook nog verklaard, dat we niet tot verwezenlijking van het bovengenoemde plan zouden kunnen komen, wanneer Rusland en Amerika zich zouden verzetten. Hun vriendschappelijke houding is dus de voorwaarde.

Uit hetgeen wij in het begin al zeiden, volgt, dat wij een dergelijke gang van zaken onmogelijk achten. Amerika wil heus wel „Verenigde Socialistische Staten van Europa“ tolereren, doch slechts als het deze in zijn economische en politieke macht kan houden. En het zal daartoe ook wel de nodige garanties eisen. Dit doet het al in verband met het plan Marshall en de z.g.n. Truman-leer. Of dan Europa zich socialistisch noemt of niet, doet helemaal niet ter zake. Ook Rusland zal zich dit heus niet afvragen. De grote problemen in de wereld vinden niet hun oorsprong in ideologische verschillen, zij zijn van economisch-politieke aard en zij drukken zich ook uit in de verschillende propagandamethoden en in die verschillende theorieën.

Het socialisme, dat de propagandisten van de V.S.S.E. voorstaan, verschilt totaal niet van dit, wat dag in dag uit gepredikt wordt door „Het Vrije Volk“ en zijn internationale collega's. Het is het „Socialisme“, waarvoor de arbeiders niet behoeven te vechten, dat hun in de schoot geworpen wordt als een rijpe vrucht, die echter bitter blijkt te smaken.

Wij willen graag aannemen, dat de

WEDEPBOW

richtingen zeer in trek om het eerst weder-opgebouwd te worden, evenals de niet minder onmisbare banken en bioscopen.

Maar, die arbeiders! Die weigeren immers hun steentje bij te dragen! Anderen zouden er naast kerken, kroegen en bankgebouwen ook nog wel een paar huizen gebouwd worden.

In het liefelijke renteniersdorp Voorburg wordt gebouwd. Op een avond wandeling door een villapark zag ik, dat men met een aardig huisje (woning voor goeden) flink opschoot. Als trouw belangstellend in het lief en leed van mijn tijdelijke verblijfplaats sloeg ik de „Voorburger Courant“ op. En wat bleek

Dit aardige huisje was voor de onlangs getrouwde zoon van een plaatsgenote, die in een paradijsachtig villa-kasteel aan de Vliet te midden van liefelijk geboomte en een schitterende tuin resideert. Haar woning zou volgens een (uiterst voorzichtige) schatting van een inzender in genoemde coutant aan zes tot acht gezinnen plaats bieden. Tegen de bouw van het huisje voor zoonlief was geen bezwaar. Alles „klopte“ met bouwverordeningen enz.

Eigenlijk is het ook billijk. Want Minister Neher (P.v.d.A.) is zich ervan bewust, dat het „samenwonen“ een kwaad is, dat met alle ten dienste staande middelen moet worden bestreden.

Nu zal misschien een lezer vragen: waar halen die mensen het geld vandaan, nu die arme kapitalisten zulke hoge progressieve belastingen moeten betalen? Ach, U begrijpt de situatie niet. De familie, die nu niet langer gedwongen is samen te hokken, is in de industriële wereld zeer bekend. Zij heeft bijgedragen tot de welvaart van ons vaderland. Ik weet niet hoeveel arbeiders zij op haar scheepswerf te Rotterdam een eerlijke en fatsoenlijke boterham laat verdienen. Voor die weldaad aan ons volk bewezen heeft zij recht op onze waardering. En wanneer die arbeiders op die werf gaan staken, U weet het toch, brengen zij de wederopbouw in gevaar. Minder schepen — minder deviezen, minder bouwmaterialen — en de mensen blijven in bunkers en kippenhokken wonen.

Werken, vrienden! Leve de wederopbouw!

Tschecho-Slovakije en het tweejarplan.

„Twee jaar werken”, onder deze leuze werd op 28 Oct. 1946 in Tsjecho-Slowakije een plan tot wet verheven, die beoogt het Tsjecho-Slowakse volk op een relatief hoger levenspeil te brengen. Hoewel men bij bestudering van het plan kan bemerken, dat de Russische vijfjarenplannen tot grondslag hebben gediend, kan toch niet worden beweerd, dat het daarvan zonder meer een copie is. Het is niet, zoals de Russische plannen, bedrijf voor bedrijf uitgewerkt. Men heeft zich meer beperkt door, als het ware, het Tsjecho-Slowakse volk globaal een taak op te leggen om de productie van 1 Jan. 1946 tot 31 Dec. 1948 te verhogen met 10 pct. t.o. van 1937. Natuurlijk tracht men dit volgens een zekere planmatigheid te bereiken en daarom is het geheel in handen gelegd van een commissie van 16 experts, Centrale Plan Commissie geheten, welke commissie weer is onderverdeeld in zestien werk-commissies en een aantal sub-commissies. Voorzitter van de Centrale Plan Commissie is Edvard Ontrata, het geheel staat onder opperleiding van de stalinistische eerste minister Klement Gottwald.

Als eerste begin werd 60-70 pct. van de Tsjechische industrie, de banken en verzekeringsmaatschappijen, genationaliseerd, dus tot staatsbezit verklaard. De voormalige eigenaars werden schadeloos gesteld in de vorm van obligaties, welke hun een vastgesteld inkomen verzekeren. Het genationaliseerde bestuursapparaat werd weer samengevat in een Raad van Commissarissen, Centrale Bank, Raad, en een Centrale Verkeersraad. Uiteraard zijn er verschillende manieren, door middel waarvan men poogt de productie op te voeren en dus het plan te doen slagen. Een van die middelen is, dat het in de propaganda zo wordt voorgesteld, dat het welslagen van het plan in de genationaliseerde industrie tevens het nationale bezit zal vergroten en dus uiteindelijk ten goede zal komen aan allen. Een ieder wordt een taak opgelegd en het is het werk van de diverse bedrijfsleiders, dat zij er voor moeten zorgen, dat deze taak op de een of andere wijze ook vervuld wordt. De propaganda is er dus voornamelijk op gericht het plan te idealiseren en het een stuk gemeengoed van de Tsjechische bevolking te doen worden.

In deze geleide economie vervult voorts de eenheidsvakcentrale een rol van betekenis. In de ondernemingen zijn z.g. ondernemingsraden gevormd. De kandidaten

mensen van de V.S.S.E. dit allerminst bedoelen. Maar hun propaganda, voor zover zij dan enige weerklank heeft, is niet op een uit de ervaring afgeleid doel gericht, maar op een fantasie. Laten wij toch nooit het contact met de werkelijkheid verliezen. De arbeiders kunnen in hun internationale strijd niet vertrouwen op dergelijke plannemakers, zij zullen alleen op eigen kracht kunnen vertrouwen.

worden uit de vakbondsvergadering van het betreffende bedrijf gesteld en daarna via een kandidatenlijst bij geheime stemming gekozen. Deze ondernemingsraden hebben geen zeggingschap in de feitelijke bedrijfsvoering, doch uitsluitend het toezicht op de personeelsbelangen en die van de gemeenschap. Zij organiseren de productiecommissies, welke commissies tot taak hebben ideeën, die uit de arbeiders voortkomen, zoals het verbeteren van machinerie, werkmethoden en het opvoeren der productie, te verzamelen. Dat dergelijke plannen van de arbeiders zelf komen, is een belangrijke voorwaarde voor het welslagen en moet een actieve deelname tot het vervullen er van bevorderen.

Daarnaast heeft de Tsjechische regering een soort van nationale arbeidsmobilisatie ingesteld. Ieder, die iets van het Tsjecho-Slowakije van heden kent, weet, dat men boven alles zeer sterk anti-Duits is ingesteld. In zijn commentaar op het tweejarplan gaat b.v. Jan Roubal zelfs terug tot 1620, om aan te tonen, dat het steeds weer de Duitsers waren, die het Tsjechische volk onderdrukten, om aan de hand daarvan de anti-Duitse gezindheid te verklaren en te rechtvaardigen. Deze anti-Duitse gezindheid was het ook, welke de Tsjechen noopte de z.g. Sudeten-Duitsers uit het land te verwijderen, hoewel dit voor de Tsjechische economie consequenties met zich mede bracht. Consequenties, welke o.a. hieruit bestonden, dat men nu met een geringer aantal arbeiders harder zou moeten werken om hetzelfde te kunnen presteren. Teneinde dit te kunnen bereiken, werden de volgende wetten uitgevaardigd:

- personen, die op hun huidige plaats gemist kunnen worden, zullen worden overgeplaatst naar die branche, waar zij dringender vereist zijn;
- vakarbeiders zullen langzamerhand worden terygevoerd naar de branche, waarvoor zij oorspronkelijk zijn opgeleid;
- de meest nuttige verdeling van jonge arbeiders in de verschillende branches zal geschieden in overeenstemming met het plan;
- personen, in staat productief werk te verrichten en die dit tot op heden niet hebben gedaan, zullen in het arbeidsproces worden opgenomen;
- het aantal vrouwen in dienstbetrekking zal vermeerderd worden;
- passende arbeid zal gevonden moeten worden voor arbeidsonvolwaardigen (in het kader van het plan. red.);
- werk-competities zullen gevormd moeten worden;

Dit zijn de voornaamste bepalingen, welke voor onze beschouwing terzake zijn. Zoals we in de aanvang schreven, omvat het plan, globaal samengevat, een opvoering van de productie met 10 pct. Er zullen echter takken zijn waar dit niet bereikt kan worden; men zal er ook rekening

mede moeten houden, dat een groot deel der Sudeten-Duitse bevolking is weggevoerd, zodat men met een geringer aantal arbeiders meer zal moeten presteren. Derhalve moeten de voornaamste bedrijfstakken aan het eind van 1948 een hoger percentage te zien geven. Dus heeft men aan die takken de volgende te bereiken percentages opgelegd:

MIJNEN, steenkool. Een opbrengst van 16.7 miljoen ton of wel een verhoging van 17 pct. boven de huidige productie; bruinkool. 23.9 miljoen ton of wel 20 pct. boven de huidige productie en 33 pct. boven die van 1937.

HOOGOVENS, gietijzer. 1.4 miljoen ton d.i. 36 pct. boven de huidige productie. staal. 2.2 miljoen ton, d.i. 38 pct. boven de huidige productie.

ELECTRICITEIT, 7400 miljoen kwu., d.i. 35 pct. boven de huidige en 85 pct. boven de voor-oorlogse productie.

METAALINDUSTRIE, spoorwagens. 15.000, d.i. 150 pct. boven de huidige productie; locomotieven 290 tegen 70 in 1937, tractoren 9.000 tegen 600 in 1937, lorries 10.600 tegen 3.300 in 1937, terwijl de productie van landbouwmachines met 830 pct. moet worden verhoogd.

Hier dus een weliswaar beknopt overzicht van de taak, waaraan de Tsjechische arbeidersklasse in de komende periode zijn volle medewerking zou moeten verlenen. We schrijven „arbeidersklasse”, omdat het toch inderdaad de Tsjechische arbeiders zullen zijn, die er voor moeten zorgen, dat het vernietigde Tsjechische kapitaal weer aangezuiverd wordt niet alleen, doch zo mogelijk versterkt en vergroot zal worden. In twee jaren zullen zij moeten zorgen, dat de productie met 10 pct. zal worden verhoogd, hetgeen, aan de hand van bovenstaande gegevens, praktisch betekent, dat de arbeidsprestatie van elke arbeider individueel door middel van rationalisatie en mechanisatie met plm. 40p ct. zal moeten worden verhoogd. Laten we nu aannemen, dat hierdoor ook de gemiddelde levensstandaard van de arbeider zal worden verhoogd (we komen hier straks nog op terug), dan neemt dit nog het feit niet weg, dat de uitbuiting zijner arbeidskracht wordt vergroot. Hij krijgt nog kleiner deel van hetgeen hij produceert. Hij profiteert niet van hetgeen hij produceert. De meerdere productie komt ten goede aan de ondernemers. Nu zal men aanvoeren, dat dit niet ten goede komt aan een kapitalist of aan een groep van kapitalisten. Doch dit verandert aan het feit niets. Uitbuiting blijft uitbuiting, of dit nu door de staat of door private kapitalisten gebeurt. Dit is geen socialisme, dit is zelfs geen weg naar het socialisme. Dit is staatskapitalisme in optima forma en gebaseerd op hetzelfde systeem als het huidige Rusland. Trouwens, de marionetten van Stalin hebben er de touwtjes in handen en het kan dus niet

anders of het resultaat moet zo ongeveer hetzelfde zijn.

De staat bepaalt of men in zijn branche wel op zijn plaats is. Meent de leider, dat dit niet het geval is, dan wordt men zonder meer overgeheveld. De staat bepaalt, in overeenstemming met de behoeften van het plan, voor welk vak de jonge arbeider zal worden opgeleid. Met zijn eigen verlangens zal slechts betrekkelijk rekening worden gehouden. Vrouwen worden in verhoogde mate ingeschakeld, zelfs arbeids-onvolwaardigen zullen nog hun geld op moeten brengen. Zeker, er zitten ook goede dingen in, zoals alles zijn licht- en schaduwzijden heeft. Doch ons voornaamste bezwaar is, dat dit aan de arbeiders wordt voorgespiegeld als het summum van democratie, als de weg naar het socialisme, terwijl het met dit alles niets gemeen heeft. Het is de algehele gelijkshakeling, het ondergeschikt maken van de individu aan vaderlijke staat.

Het argument van het verhoogde levenspeil. Voorlopig is het nog zo, dat terwijl de prijzen plm. 3 maal zo hoog zijn, de lonen met nog geen 100 pct. zijn gestegen. Dat men weliswaar voldoende zwart brood krijgt, doch dat het rantsoen rauw vet slechts 240 gr. per maand bedraagt, 80 gr. boter, 250 gr. margarine, 400 gr. vlees. En aangezien in Tsjecho-Slowakije, evenals hier, het merendeel der productie wordt uitgevoerd tot het aankruken van die beruchte deviezen, ziet het er niet naar uit, dat hierin voorlopig in belangrijke mate verbetering zal komen.

Ook in Tsjecho-Slowakije is het dus verre van ideaal, in weerwil van de grote propaganda, die het ministerie van voorlichting voert, in weerwil ook van de propaganda hier te lande van de stalinistische partij. In weerwil ook van de propaganda, die stalinistische trawanten in de E.V.C. onder de in deze organisatie georganiseerde arbeiders trachten te voeren. In een beschouwing, welke P. Wiesing daarvan in de E.V.C.-gids brengt, wordt het eveneens voorgesteld als zou de huidige staatsinrichting in Tsjecho-Slowakije een stap nader zijn naar de overwinning. Althans als zou de huidige situatie, aldaar een verbetering betekenen en de eenheidsvakcentrale daarin een voornaam aandeel hebben. Dat de z.g. ondernemingsraden daarbij gedegradeerd zijn tot verlengstukken van de vakbeweging en dus gemaakt tot een caratuur van de arbeidersraden, vindt hij nodig en noodzakelijk. Dat daarbij tevens de arbeider gedegradeerd is tot een slaaf van de nieuwe vorm van staatskapitalisme, tot een pion op het schaakbord, welke men naar believen heen en weer kan schuiven, komt blijkbaar niet bij hem op en dus in zijn beschouwing niet tot uitdrukking. Juist Tsjecho-Slowakije is het voorbeeld van een staatinrichting waarbij de arbeidersklasse ondergeschikt wordt gemaakt aan de plan-economie en haar volkomen het zelfbeschikkingsrecht wordt ontnomen onder het mom van het „algemeen belang”, welk „algemeen belang”, eveneens als hier te lande, niets anders is dan het belang van

Staking aan de Antwerpse Haven.

Donderdag 17 Juli is voor de vierde maal in ruim een jaar de Antwerpse haven stilgelegd.

In de perioden tussen de stakingen, die spontaan, d.w.z. buiten de vakorganisatie om, uitbraken, hadden de arbeiders geen eigen organisatorisch verband. Zonder vertrouwen in de officiële vakbonden, en toch ook nog zonder eigen organisatie misten zij de mogelijkheid om hun groeiende ontevredenheid tot uitdrukking te brengen. Zo kon het gebeuren, dat een nietigheid de oorzaak werd, van deze vierde staking.

Twee forelieden namen arbeiders aan, die niet tot de geregelde havenarbeiders hoorden. Dit bracht tweeweg, dat de regelmatige havenarbeiders vreesden, dat hun z.g. bestaanszekerheid in gevaar zou komen, indien zo iets meer zou gebeuren. Bij de eerstvolgende aanwerving weigerden de havenarbeiders zich te werk te laten stellen, ondanks de belofte, dat er geen mannen aangenomen zouden worden, die niet regelmatig waren ingeschreven.

Een arbeider nam toen het initiatief en bracht de volgende eisen naar voren:

1. Terugname van alle uitgesloten dokwerkers.
2. 75 pct. vergoeding op het basisloon voor ongevallen en ziekte.
3. Alle sociale voorzieningen ten laste van de patroons.
4. Ongedaanmaking van de bedrijfsbelasting voor arbeiders.

De „Volksgazet”, Antwerps arbeidersblad (sic) en de syndicale vakverenigingsleider van de B.T.B. vonden deze eisen demagogisch, maar het bracht terzelfder tijd mede, dat een gedeelte der arbeiders van deze eisen op de hoogte kwam en deze dan ook als volkomen gerechtvaardigde eisen aanvaardde. Dit bracht een stuwkracht aan de gedeeltelijke werkweigering en maakte ze algemeen. De syndicale leiders der socialistische en kristelijke vakbonden (de liberalen deden niet mee, zij zijn in schijnbare oppositie, zij genieten niet van de ministerzeteltjes) zouden eens een democratisch referendum houden; de arbeiders mochten voor of tegen werkherhaving stemmen. Maar, als een bliksem-

het kapitalisme, in dit geval de staat.

Dit zijn de feiten en nu mag men alles desnoods nog met een sociaal sausje overgieten, het is en blijft de weg welke voert naar een staats-kapitalistisch systeem. Ook „Kraft durch Freude” zorgde voor ontspanning in de bedrijven, zorgde voor ontspannings- en vakantie-kampen, niemand echter, die dit als een voordeel beschouwde, doch terecht als propaganda, omdat men de arbeiders wilde winnen voor het systeem.

Ook voor de Tsjechische arbeiders blijft de noodzaak bestaan dat zij zelfstandig

straal uit een heldere hemel kwam het bericht: het parlement heeft in een enkele zitting het salaris der afgevaardigden met 80.000 Fr. verhoogd. Dit deed de maat overlopen; slechts een 40-tal arbeiders namen aan het referendum deel.

„Volksgazet” gaf de schuld van hun mislukte democratische stemming aan het fascistisch gedoe van enkele tientallen elementen.

De staking was aldus een feit geworden en de stalinistische partij begon dan ook de strijd der havenarbeiders voor haar politieke winkel uit te buiten. Een aktie-komitee, uitsluitend door partij-leden gevormd, veranderde de eisen, die eerst naar voren waren gebracht, in de volgende:

1. Daling der prijzen, die sedert enige tijd wederom de hoogte ingaan, of loonsverhoging.
2. Medezeggingschap in de bedrijven.
3. Aanpassing der basislonen aan coëfficiënt 263.
4. Herziening van het belastingstelsel en voornamelijk het toekennen van een langere termijn voor betaling.
5. De spoedige herziening van de sociale wetten op ziekten en ongevallen en verhoging van de daarmee verband houdende vergoeding tot 80 pct.
6. Aanpassing van de vergoedingen voor Zondag en nachtwerk volgens de bestaande reglementering.
7. Terug in dienst nemen van alle afgedankte dokwerkers.

De vakbondleiders besloten hunnerzijds nogmaals een ander democratisch referendum te houden. Elk lid zou een kiesbrief thuisbezorgd krijgen, konden nogmaals ja of neen stemmen, voor werkherhaving. De niet ingestuurde kiesbrieven zouden als ja aangezien worden.

De uitslag werd Zondag 27 Juli door de radio bekend gemaakt. 10.000 ja-stemmers, 3.470 neen-stemmers. Het werk zou dus Maandag 28 Juli in volle orde en tucht hervat worden.

Dachten de vakbondsleiders nu werkelijk dat het werk hervat zou worden? Zo ja, dan hebben zij blijk gegeven van weinig psychologische kennis. Slechts enige

zullen moeten gaan optreden. Zij zullen er voor zorg hebben te dragen, dat hun caricaturale ondernemingsraden worden omgezet in arbeidersraden, welke zelf de productie zullen gaan bepalen en de wijze waarop deze productie zal worden aangewend. Zij zullen zelf door middel van de bedrijfsraden de bedrijven in handen moeten gaan nemen en eerst dan zal men kunnen gaan spreken over het gemeenschappelijk belang, eerst dan is men een schrede verder op het pad, dat voert naar een maatschappij van vrije en gelijke producenten en consumenten.

Uit het donkere Zuiden.

Hoewel het werken onder revolutionaire arbeiders in Brabant en Limburg, het z.g.n. donkere Zuiden, honderdmaal moeilijker is dan onder de arbeiders in het meer verlichte andere deel van ons land, hoewel daar ook de vakbeweging ingeschakeld is in het apparaat van samenwerking met de reactie en dus de zelfwerkzaamheid der arbeiders op veel grotere problemen stuit, groeit ook daar het bewustzijn bij de arbeidersklasse dat, wil zij verbetering bereiken zij het zelf zal moeten doen.

Kregen we eerst begin April de staking op een drietal textielbedrijven te Geldrop, waar onder eigen strijdleiding een belangrijke verbetering van loon- en arbeidsvoorwaarden werd bevochten, nu weer zijn sedert plm. drie weken de arbeiders van de spinnerij der fa. J. A. Blomjous te Tilburg onder eigen leiding in staking gegaan. Geen vakorganisatie of politieke partij heeft in deze actie stem, het zijn uitsluitend de arbeiders-zelf, die op hun wijze deze strijd voeren. En het moet gezegd worden, ze doen het goed. Zij geven circulaire uit waarin regelmatig inlichtingen worden gegeven omtrent de stand van hun conflict. Zij werken met steunbonnen bij de andere fabrieken, zij verstrekken communiqués aan de pers. Kortom ze doen alles om de meest mogelijke ruchtbaarheid aan hun strijd te geven en deze in het middelpunt van de sympathie van hun mede-arbeiders te plaatsen, wat hun ook gelukt en zij mogen over steun en medewerking aan hun strijd niet klagen.

Directe aanleiding voor het conflict was het feit, dat de firma Blomjous de prestatie-premie te hoog vond. Einde Mei werd dan ook reeds f 1.— per week gekort, een drietal weken later moesten de arbeiders wederom een aderlating van f 1.50 ondergaan en dit laatste werd door hen dan ook niet genomen. Dit betekende, dat hun premie van plm. f 8.50 terug

forelieden en binnenmannen begonnen de arbeid.

De arbeiders hadden vertrouwen gekregen, er was een aktie-komitee; deze zou hen regelmatig inlichten. Maar zij beseften niet, dat het er bij deze stalinisten niet om ging om de strijd der havenarbeiders te doen winnen, maar wel om aan de patroons te kunnen bewijzen, dat zij beter een staking konden breken dan de syndikale leiders. Zij begrepen niet, dat het er bij hen om gaat de buitenlandse politiek van de Sovjet-Unie in een gunstig daglicht te stellen bij hun bourgeoisie door middel van de K.P. Zij hielden Woensdag 30 Juli een betoging en gaven die een stalinistisch cachet.

Woensdag namiddag lieten een honderdtal dokwerkers zich aanwerven. Van waar kwam plotseling die ommekeer? Wij weten het niet! Was het een van de vele methoden, gebruikt door de syndikale lei-

ders en stalinisten? Zeker is het dat 's avonds een geweldige campagne ingezet werd door gouverneur en ministerie van arbeid en sociale voorzorg. Het aan het werk zijn van enkele honderden dokwerkers, de dreigementen met hongersnood, het inzetten van het leger enz. dit alles waren factoren, die niet nalieten de strijdgeest der arbeiders te demoraliseren. Donderdagmorgen werd er aangeworven en 's avonds was de werkhervatting algemeen.

Nu is er wel een gerechtvaardigde kritiek op deze verraders van het socialisme naar voren gebracht, maar hier herhalen wij nogmaals het hierboven staande. Dat, door het gemis aan organisatie-bewustzijn (buiten de vakorganisaties en in de schoot van het bedrijf zelf) om een metigheid de staking plaats vond en zonder geestelijke of materiële overwinning geëindigd is, zou worden gebracht tot hoogstens f 6.— per week. Een delegatie uit de arbeiders werd gekozen, welke met de directie zou gaan praten. Dit praten hielp echter niets, de directie bleef halsstarrig op haar standpunt staan. Toen werd door de arbeiders besloten tot staking over te gaan en daarvan de personen in de andere fabrieken te berichten, opdat zij geen besmet werk zouden verrichten. Ook de arbeiders van Geldrop werden van dit conflict in kennis gesteld en een beroep gedaan op hun solidariteit.

Reeds een drietal weken zijn nu deze kameraden in strijd en natuurlijk wordt geen poging nagelaten om dit stuk strijd in een kwaad daglicht te stellen en zelfs te breken. In de pers heet het, dat de productie van de arbeiders zo schrikbarend achteruit loopt en dat daardoor dus vanzelfsprekend de premies verlaagd worden. Daarnaast heeft men getracht arbeiders uit de weverij, welke ook tot spinnen in staat waren, in de spinnerij tewerk te stellen, onder de min of meer openlijke bedreiging, dat zij anders ontslagen zouden worden. De stakingsleiding heeft tegenover het communiqué van de directie haar lezing verstrekt en de arbeiders uit de weverij aan het verstand gebracht, dat het dreigement met ontslag zonder enige grond was, zolang zij niet weigerden hun eigen werk te doen. Zij zijn wevers en kunnen derhalve niet worden ontslagen omdat zij geen werk in de spinnerij willen verrichten. Desondanks werken er in de spinnerij toch een aantal werkwilligen, doch dit aantal heeft voor het verloop van de strijd geen betekenis. Dank zij de solidariteit van hun mede-arbeiders zijn deze kameraden, niettegenstaande hun moeizame strijd, vol goede moed en zij verwachten stellig, dat zij, evenals hun makkers te Geldrop, met een overwinning uit deze strijd te voorschijn zullen komen.

Men ziet, ook in het donkere Zuiden breekt het licht door. Kameraden houdt vol! Zo juist bereikt ons nog het bericht, dat bij het conflict enkele politieke delinquenten betrokken zijn. Deze zijn op het matje geroepen en hun is verteld, dat zij direct weer aan het werk moesten gaan daar zij anders weer naar het bewaarskamp zouden worden teruggevoerd. Dit is reactie in zijn scherpste vorm. De strijdwil van de stakende arbeiders kan men niet breken. Hun strijd staat in het middelpunt van de sympathie en nu gebruiken de „democratische” machthebbers fascistische delinquenten als stakingsbrekers. Een prachttje van een democratische opvoeding. Deze arbeiders, laten zij dan in de achter ons liggende jaren „verkeerd” zijn geweest, geven toch in ieder geval blijk dat zij nog weten wat solidariteit is. Zij hebben, ongeacht hun toch al moeilijke positie, medegestaakt. Nu worden zij gedwongen hun mede-arbeiders in de rug aan te vallen. Eén ding is gelukkig, er is niet bepaald hoe hard zij hebben te werken. Zij kunnen het dus ook langzaam aan doen en de andere arbeiders laten zich evenmin van de wijs brengen. Zij staken door, in weerwil van het feit dat hun strijd nu ten zeerste bemoeilijkt is geworden. Het is echter noodzakelijk, dat deze fascistische daad van de reactie, waarmede we in de naaste toekomst zeker steeds meer zullen te maken krijgen, overal aan de schandpaal genageld wordt.

Invulbiljet.

Ondergetekende is bereid tot steun aan het weekblad Spartacus:

* Maandelijks, wekelijks, bij te dragen een bedrag van f..... Hij zal het bedrag elke maand overmaken per postwissel aan het adres P. E. J. Nansink, Houtmankade 25 IV te Amsterdam Centrum of stelt prijs op wekelijkse of maandelijks inning per plaatselijke medewerker.

* een tweede abonnement-op de krant te nemen, dat direct ingaat.

Hij stort daartoe op postrekening 168797 heden voor de eerste maal het verschuldigde voor dit extra abonnement, ad f 1.50.

* Hij wenst zijn abonnementsgeld te handhaven op f 1.95 per kwartaal en zendt het verschuldigde voor het derde kwartaal heden toe door bijschrijving op postrekening 168797, te weten f 1.95.

Naam

Woonplaats

Adres

(Doorhalen wat niet te pas komt.)

In verband met de kampweek verschijnt de volgende krant op 23 Augustus.

23 AUGUSTUS 1947

PRIJS 12 CENT

7e Jaargang No. 33

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

Redacteur:
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam”, postgiro 168797 te Amsterdam

Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbetaling

Nederland-Indonesië voor de Veiligheidsraad

De militaire actie van Nederland in Indonesië is door het ingrijpen van de Veiligheidsraad gestopt. Nu de wapenen hun moordend werk hebben gedaan en als verweer door de Indonesiërs het wapen van de „verschroeide aarde” is toegepast, is het woord aan de diplomaten, die zullen uitmaken, hoe de „vrede” zal worden hersteld. Een vrede, waarbij de buit verdeeld en de nieuwe machtsverhoudingen worden vastgelegd. 't Is nu reeds geen geheim meer, dat Amerika hier als overwinnaar te voorschijn zal komen.

We zouden in herhaling treden, indien wij wilden aantonen, dat Amerika de Nederlandse regering tot haar gewelddadig optreden heeft gebracht.

Maar toen de Nederlandse scherpstijpers meenden de handen vrij te hebben, om hun eigen doeleinden te kunnen nastreven en met spoed de oude koloniale toestanden te herstellen, sloot Amerika. Reeds voordat dit land zijn „goede diensten” aanbood als bemiddelaar, had Van Kleffens opdracht deze te aanvaarden. Onmiddellijk volgde het bevel „staakt het vuren”.

Het is zeker geen vergissing als wij zeggen, dat feitelijk Amerika het bevel heeft gegeven, maar ook, dat het nu weer voor de Indonesische Republiek en tegen het herstel van het Nederlandse koloniale bewind optreedt. Dat bleek reeds, toen het erom ging, of Sjahrir als vertegenwoordiger van de Republiek tot de besprekingen in de Veiligheidsraad zou worden toegelaten. Van Kleffens protesteerde, daar de Republiek door de Nederlandse regering niet als soevereine staat wordt erkend, terwijl Engeland, Frankrijk en België, zelf landen met koloniaal bezit, zich achter hem schaaften. Maar Amerika stemde voor en bereikte, ondersteund door Rusland en een reeks van andere landen, dat Sjahrir werd toegelaten. Deze Amerikaanse politiek lijkt tegenstrijdig, op z'n minst niet erg duidelijk.

Zo zelfs, dat men van verschillende

kanten hoort: daar begrijp ik niets van. Toch is dat niet zo, integendeel, deze handelwijze streeft konsekwent haar eigen doeleinden na, die op de uitbreiding van het Amerikaanse machtsgebied gericht zijn. Het zal dan ook blijken, dat als gevolg van de Nederlandse militaire actie, aan het Amerikaanse machtsgebied in Oost- en Zuid-Oost-Azië, dat steunt op het bezit van Japan en de Philippijnen, de Indonesische republiek wordt toegevoegd. Amerika is het land van het industriële kapitalisme. Waar het zijn macht vestigt, brengt het zijn eigen structuur, die vormen van heerschappij, die het zelf heeft voortgebracht. Ook in Indonesië gaat dit gebeuren. Maar dan moet ook het koloniale bewind van Nederland uit Indonesië verdwijnen.

Wel heeft Amerika de Nederlandse reactionairen aangezet om de zelfstandige macht der Indonesische arbeiders over de fabrieken, spoorwegen enz. op te ruimen. Ook het eigenmachtig optreden der tani's, die land van de cultuurmaatschappijen namen om het voor eigen behoefte te bebouwen, is in strijd met de „democratische” ordening, die het industriële kapitaal nodig heeft, om zich te kunnen ontplooiën. De Nederlandse militairen mochten dit werkje opknappen, maar meer niet. In deze of gene vorm komt in Indonesië een zelfstandige regering tot stand, die voldoende bevoegdheid, en ook de middelen heeft om in korte tijd dit land tot een modern industrieland te maken. Dat is een reusachtige taak, die alleen door de Indonesische intelligentsia onder volledige medewerking van de gehele bevolking, kan worden volbracht. Nederlandse scherpstijpers hebben door hun gewelddadig optreden bereikt, dat een samenwerking tussen Nederlanders en Indonesische leiders in het vervolg nauwelijks nog mogelijk kan zijn. Het zal nog blijken, welke kansen voor de toekomst zij verspeeld hebben.

Zo gezien was de schijnbare tegen-

spraak in de Amerikaanse politiek ten opzichte van Indonesië niets anders dan een handige zet. Ze liet de lastige extremisten door de Nederlanders bestrijden en bereikte daarmee tegelijk, dat de Indonesiërs, machteloos als ze zijn, bescherming zochten bij Amerika. De deur werd voor het Amerikaanse kapitaal wijd opengezet. Geweldige mogelijkheden voor investering van kapitaal worden geopend. Juist iets, wat het Amerikaanse kapitaal zo broodnodig heeft. Maar dat vereist, dat het Volksonderwijs algemeen wordt, dat de contractkoelies moderne loonarbeiders worden, die niet meer voor een paar centen per dag werken. Het gehele economische en maatschappelijke leven moet uit de apathie van de koloniale sfeer in het snelle tempo van de moderne kapitalistische productie worden geslingerd.

En daarvoor wordt niet alleen de volle toewijding gevraagd — het kost ook geld. Nog meer kost de aanleg van havens en wegen, het uitbreiden of oprichten van transportmiddelen, fabrieken enz.

Amerika kan en zal het benodigde kapitaal ter beschikking stellen, maar op voorwaarde dat er een regering is, die voldoende waarborg kan bieden voor het geïnvesteerde kapitaal en die ook de rente-dienst kan verzorgen.

Om al deze redenen, waaraan nog een reeks anderen kan worden toegevoegd, heeft Amerika belang bij een zelfstandige Indonesische regering. Het heeft er ook belang bij, dat de Nederlanders hun voorrechten, die zij als koloniale heersers genieten, verliezen. Het zal onmogelijk worden gemaakt, dat jaarlijks honderden miljoenen guldens als zuivere winsten uit het land wegvloeien. Zij zijn dringend nodig voor de Industrialisering van Indonesië zelf.

Nu is er nog een reden, die Amerika noopt voor een zelfstandig Indonesië op te komen en niet alleen voor een zelfstandig, maar één dat nauw verbonden is met Amerika. Indonesië is het duidelijkste verlengstuk van de eilandengordel, die voor het vaste land van Oost- en Zuid-Oost-Azië ligt. In Japan en op de Philippijnen heeft Amerika reeds zijn macht gevestigd. Er rest alleen nog Indonesië, om de beheersing van de havens en kuststrekken van Azië ligt. In Japan en op de Philippijnen dit bij het bepalen van de Amerikaanse politiek in de naaste toekomst wel het zwaarst.